

Kosketusta vailla vapiseva mies

Kurkela, Johanna

Sinä olet tuulessa hioutunut mies,
luoto jota laineet alati lyö
Sinä olet taivaalla palelevan Otavan valo,
jota kaupungin säihke syö

Sinä olet poika kuin pulpetin puu,
kannen alla viiltoja lapsuuden
Sinä olet roudassa rapiseva lähiön talo,
kanaverkkoa kellareiden

Sinun ihosi on totinen peitto,
jota vasten aika hankautuu
Vie sydämeesi kivinen tie
Isiesi lailla olet kosketusta vailla,
vapiseva mies

Sinussa on ontuva rintamamies,
isoisän viivaksi vaiennut suu
Ja se sirpale sielussa hankailee
kuin peritty hiljaisuus

Sinä olet poika ja kadonnut tie,
avainnauhan alla sun sydämes lyö
Sinä olet taivaalla palelevan Otavan valo,
hankia pakkasyön

Sinun ihosi on totinen peitto,
jota vasten aika hankautuu
Vie sydämeesi kivinen tie
Isiesi lailla olet kosketusta vailla,
vapiseva mies

Sinun ihosi on totinen peitto,
jota vasten aika hankautuu
Vie sydämeesi kivinen tie
Isiesi lailla olet kosketusta vailla,
vapiseva mies

Kosketusta vailla vapiseva mies